

Život je pes

Tuto kletbu jsem v minulosti mnohokrát slýchal z prošedivělých úst třídního kantora. Pronášel ji s kamennou pravidelností při každém křupnutí křídý o desku školní tabule. Byl to starý, ošlehaný mládenec žijící ze vzpomínek zašlé slávy zápasníka řeckořímského stylu, který se musel dělit o svůj drahocenný čas s učednickým potěrem nadmíru tupým a nepřístupným jeho vznešeným myšlenkám.

Tehdy jsem pokládal profesorovo počínání za návaly senility, ale až po drahném čase, jsem pochopil jeho zatvrzelost ve rčení - „život je pes“. Neboť paralela nevypočítatelnosti chování křídý, psa i samotného života je mnohdy takřka identická. U křídý, která svojí bílou strukturou připomíná skálopevný ledovec, bych neočekával do posledního okamžiku její křehkou odezvu na učitelův zápal pro výuku. Od života zase přes geneticky danou přímočarost, kdy vidíme zrod, plodnost a skon, jeho subjektivní pestrobarevnost. A nakonec u psa, u poslední položky naší pomyslné přímky, bych nečekal přes často nenaplněnou obrovskou energii vloženou do lásky k svému pánovi, jeho neutuchající věrnost k dané osobě.

Kromě těchto definic však nastávají i překerní situace, kdy jádro tíživého problému nespočívá v křídě, v životě ani v psovi, ale přímo u feny. Taková fena, kterou chápeme jako potencionálního dárce života a držitele mnoha atributů mateřství, dokáže totiž potrápit nejednoho láskyplného páníčka. Tak například v mém případě její zkaženou nechutí ke svým potomkům, neřku-li k jejich početí.

Oba jsme začínající, slibně se vyvíjející chovatelský druh. Ona fena, já majitel. Do nedávna jsem měl za to, že jsou tímto faktem udány všechny mantinely našeho vztahu. Ouha, Bylo to pouze mé bláhové přesvědčení o pořadí přirozené nadřazenosti - člověk, zvířata, rostlinstvo, brouci a ostatní havěť. Moje fena, Besinka ji říkejme, má vlastní měřítko priorit, na jehož vrcholu se třpytí její výsost. Dále na stupních jejího úhlu pohledu následují samozřejmě zvířata, brouci atd, atd.....až nakonec, ehm, já.

Nevím, kde se stala chyba v jejím chápání světa, ale moji maličkost využívá pouze k získání potravy a k hromadění jejího majetku, který se začíná povážlivě rozpínat po celém domě. K čemuž, nutno podotknout, jsem se nikdy příliš nebránil. Přátelé tuto vášeň naší fenky však příliš nechápou, a tak naši domácnost již navštěvují jen zřídka, neboť si nedokázali osvojit akrobatické skoky přes všudypřítomné psí hračky, provazy, oblečky, buvolí kosti a jiné nezbytné věci k životu psa domácího a které jim následně způsobovali krkolomné pády a mnohočetné podlitiny různých údů a končetin.

Besinka však nepřítomností jiných lidských tvorů příliš nestrádá. Vystačí si se svojí smečkou rodinných odsouzenců, kteří zcela ochotně vyplní její potřeby a tužby. A také, což mě nejvíc zraňuje, si vystačí i bez přítomnosti svých právoplatných štěňat, ve které jsem tajně doufal od počátku našeho seznámení. Besinka byla totiž váhou osudu určena za pramáti naší chovné linie a měla (a snad stále má) předurčovat další naše společné cesty.

S manželkou jsme tedy začali očekávat změnu v Besinčině chování s rozvojem jejích pohlavních žláz a hormonů. Nestalo se tak a roky plynuly a pádily a ... nic. Prostě nic. Žádný projev přenést své vlohy a přednosti do spojení s jakýmkoliv pejskem. Snažili jsme jí změnit životosprávu, bydleli jsme s cizí, již hárající fenou, vyvolávali voodoo. Mezitím jsme zdárně absolvovali chovatelskými předpisy požadované výstavy a bonitace. Také našli krásného, výstavními úspěchy ověřeného pejška, začali stahovat potřebné dokumenty, zakládali chovatelskou stanici, prahli po světově uznávaném veterináři a snili o mnohasethlavém stádu čerstvě narozených čivav. A naše potencionální čivaví maminka? - pořád nic, bez jakýchkoliv známek předtuchy samičích potřeb! Nakonec jsem Besinku začal špehovat, protože jsem ji podezřívával ze zatajování doličných předmětů, tedy kapek krve, které by alespoň jemně dokreslovaly ovulační proces naší princezny.

Nyní je konec ledna, venku praskají větve, tuhne nafta a mrznou králíci. Besinka má tři týdny po předpokládaném termínu hárání. Žádná fyziologická změna až na pokřivený úsměv v líci naší fenky. Zdá se, že pochopila. Jde o život, tentokrát pouze její. Majitel začíná ztrácet duševní rovnováhu při každodenním návratu do rodného hnízda. Přituhuje, v dálce se šere a já vcházím do kuchyně. Ona sedí, tiše hledí na moji siluetu, která se vynořuje zpoza vstupních dveří. Naše pohledy se ve vteřině setkávají. Oba víme, co oči říkají: „Tak, jak?“ pídím se po osvobozující odpovědi.

„ Nic...“ laxně mně odpoví svým zrakem aztécká královna a převrátí se na méně proleželou polovinu svého budoáru.

Ano, můj učitel se v mnohém nemýlil, ale stejně jako já, i on si nedokázal uhájit svůj životní prostor v nepřátelském světě, který pro něj ztělesňovala naše školní třída a pro mě zase chovatelství. Nezbývá, než se spolehnout na slova přímočarého klasika životní reality, kmotra Dona Corleone, a „ulehnout na matrace“. Vyzbrojit se trpělivostí, střelivem a lahví whiskey. „ Nuže dobrá, vyčkám.“, drtíc mezi zuby a zároveň s hlavou plnou slov, z nichž vzejde pokaždé stejná tajenka - život je pes.

Zatím tedy budu, s Vaším dovolením, sepisovat prožitky své upachtěné duše dychtící po štěněčím pískání, batolení a čůrání na nejméně očekávaných místech. O nevyzpytatelnosti spojení člověka a psa, a především o jejich vzájemné toleranci a přátelství.

